

ærede Medlem, at Sandheden kommer ikke frem i Verden uden Kamp, og at det, der begynder som omstridt, ender som anerkendt. Men derfor behøver det ikke at ende med det Autorisationsstempel, som det ærede Medlem i Dag synes at ønske sat paa enhver Ting, naar han mener, at det, at en Ting bliver fremsat fra Universitetet, skulde betyde, at det var hævet over Strid. Nej, saadan er det ikke. Jeg betragter den Omstændighed, at Dr. Hindhede har staaet frit i sine Undersøgelser og har haft Lejlighed til fra afgjort Modstand, fra Spot og Latter, langsomt at kæmpe sig frem ved sine Undersøgelser Grundighed til at faa en almindelig Anerkendelse, ikke blot herhjemme, men i langt højere Grad ude over den store, vide Verden, som et Vidnesbyrd om den fri Forsknings Betydning, og jeg ønsker, at det skal blive ved at være saadan her. At Dr. Hindhedes Anskuelser bliver taget til Indtægt af nogle, der ønsker at bekæmpe noget andet, er noget, man ofte maa være udsat for. Men at der i Dr. Hindhedes Undersøgelser ikke er det mindste fjendtlige mod Arbejderbefolkningen, maa enhver dog kunne sige sig selv. Hvis der er noget, som hans Undersøgelser og Agitation vender sig fortrinsvis imod, er det Overklassens Overdaadighed. Men det, som man til syvende og sidst væsentlig kan sige med Hensyn til Dr. Hindhede og de vanskeligt stillede i Befolkningen, er, at han overfor den Kendsgerning, at der er mange, der har det knapt med deres Midler, viser dem Muligheden for at faa disse Midler til at slaa til paa en for hele deres Velbefindende bedre Maade end efter den gammeldags Opfattelse. At nogen vil benytte Dr. Hindhedes Anskuelser i Løntrykkeriets Tjeneste, er i Forhold til den videnskabelige Undersøgelse, han staaer som Leder af, fuldkommen og i enhver Henseende uberettiget. Han vil aldrig selv give sin Tilslutning dertil.

Hauge: Jeg er paa ingen Maade ængstelig for at drøfte et Spørgsmaal, som vi fra begge Sider er i Stand til at drøfte ud fra et virkelig sagligt Grundlag. Men her er det et rent videnskabeligt Spørgsmaal, og det synes mig ikke underligt, at man ønsker, at det skal afgøres paa det Sted, der paa dette Omraade har den højeste Kompetence, nemlig Universitetet.

Vilhelm Rasmussen: I denne Sag kan jeg ikke være enig med min ærede Partifælle, hvis Dom jeg ellers sætter saa

overordentlig højt. Sagen er nemlig den, og det ved ogsaa det ærede Medlem Hr. Hauge, at man gik bort fra tyske Autoriteters Anskuelser, nemlig Professor Voits og Professor Rubners, man forkastede dem paa Grundlag af de Anskuelser, som bl. a. Dr. Hindhede har hævdet. Det viser, at man ikke maa have en saadan Autoritetstro overfor Universiteter. De kan have Ret; men de har sandelig mange Gange ogsaa haft Uret, og en af de Ting, man mest skal vogte sig for, er at tage Standpunkt mod, hvad jeg vil kalde Outsider-Videnskabsmændene, fordi de mange Gange er Banebrydere, der først senere anerkendes. Det gives der Masser af Eksempler paa, men dem skal jeg naturligvis ikke her komme ind paa.

Stengaard-Kirkegaard: Jeg skal saa sammentrængt, som det er mig muligt, give et Gensvar til de ærede Medlemmer Hr. Rode og Hr. Vilhelm Rasmussen. Jeg skal først vende mig til det ærede Medlem Hr. Rode, der jo fremførte den saglige Del af Indvendingerne. Naar det ærede Medlem fremhævede som et Eksempel paa Dr. Hindhedes Teorier, at han gennem sine Forsøg med det vedkommende Individ vilde konstatere Kartoflers og Byggryns Næringsværdi, er hans Forsøg her jo netop i allerhøjeste Grad i Strid med Videnskabsmændenes Forklaringer. Jeg kan der henvise til den Artikel, der stod i „Berlingske Tidende“ Lørdag den 23. November af Professor Orla Jensen, der netop omhandler dette Punkt, og hvor det siges, at Ernæringsforsøg med et enkelt Menneske i begrænset Tid er værdiløse. Han er dog sikkert ogsaa en Mand, der har Forstand paa dette Spørgsmaal. Han siger endvidere, at Fødens Næringsværdi ikke kan afgøres alene ved en kemisk Analyse. Derfor er det ikke rigtigt, at man gennem disse Forsøg kan konstatere Næringsværdien af Kartofler, Byggryn og lignende Ting. Det, man naar til, er i Virkeligheden kun, at man kan konstatere Frederik Madsens Fordøjelsesevne, men det er noget andet. Og ser man hen til de gamle Forsøg med Husdyrenes Ernæring, ved man jo ogsaa, at der gik 20 Aars Forsøg forud, der maaske blev afholdt med 40 eller 50 Dyr, og først paa et saadant Grundlag var det, at man fastslog videnskabelige Kendsgerninger. Det er noget helt andet end det, man her er i Færd med. Endelig er det med Hensyn til de fem tyske Videnskabsmænd, der ogsaa blev nævnt af begge de ærede Med-